

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.278 van 23 september 2003
in de zaak A. 141.713/X-11.578.**

In zake :

1. Frédéric GHEYSENS,
 2. Suzanne DUMORTIER-GHEYSENS,
 3. Louis-Philippe BROHEE,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaten A. VERRIEST en D. VERMER,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Louizalaan 390/12

tegen :

1. de gemeente Sint-Pieters-Woluwe.
2. het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

tussenkomen partij :

de n.v. ODEBRECHT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. JONGBLOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grotehertstraat 12.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Frédéric GHEYSENS, Suzanne DUMORTIER-GHEYSENS en Louis-Philippe BROHEE op 17 september 2003 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van :

"- De stedenbouwkundige vergunning verleend op 28 april 2003 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Woluwe aan de N.V. ODEBRECHT met betrekking tot een goed gelegen Ke(r)kstraat, 43-45 en Herendal 67-67A-69-69A voor het oprichten van een appartementsgebouw met handel op het gelijkvloers en ondergrondse parkings.
- Het gunstig advies van de gemachtigde Ambtenaar.";

Gelet op de beschikking van 19 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 september 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. VERMER, die verschijnt voor verzoekers, van Afdelingshoofd V. PONET, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat P. JONGBLOET, die verschijnt voor de tussen-komende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de n.v. ODEBRECHT met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat eerste en derde verzoekers uiteenzetten eigenaar en bewoner te zijn van de woningen gelegen aan de Kerkstraat 58 en 54 en dat tweede verzoekster uiteenzet dat zij verblijft in het bejaardentehuis "Herendal"; dat zij allen beweren recht tegenover het project te wonen; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Pieters-Woluwe bij het bestreden besluit van 28 april 2003 aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning heeft verleend voor het oprichten van een appartementsgebouw met handel op het gelijkvloers en ondergrondse parkings, op het perceel gelegen aan de hoek gevormd door de Kerkstraat en de Herendal;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § § 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat, gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van een administratieve handeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij de rechten van de verdediging van de verwerende partij en van de

tussenkomen de partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk moet worden aangetoond;

Overwegende dat, om te voldoen aan die voorwaarde, feiten en gegevens moeten worden aangebracht die op het eerste gezicht aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk moet worden bevolen; dat verzoekers dus moeten aantonen dat indien hun vordering wordt onderzocht volgens de gewone procedureregeling inzake schorsing, een eventuele schorsing onmiskenbaar te laat zou komen, omdat het aangevoerde nadeel, dat ernstig wordt genoemd, zich reeds gerealiseerd zou hebben, of alleszins zeer moeilijk nog hersteld zou kunnen worden;

Overwegende dat verzoekers omtrent de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing betogen wat volgt :

"In casu staat het vast dat een gewone schorsingsprocedure meerdere maanden in beslag kan nemen terwijl de houder van de stedenbouwkundige vergunning, die een belangrijke promotor is, de werken in een dergelijke tijdsspanne hetzij tot een goed einde kan brengen hetzij, tenminste, in een belangrijke mate kan laten vorderen.

Daarenboven wijzen het plaatsen van een reclamebord maar vooral het vellen van bomen (...) enerzijds op de werkelijke intentie van de bouwheer om de werken onmiddellijk aan te vangen en, anderzijds, op de daadwerkelijke aanvang van de bouwwerken.

Wat de spoed betreft waarmee de verzoekende partijen de zaak aanhangig hebben gemaakt voor de Raad van State valt er bezwaarlijk te betwisten dat zij bij het instellen van de vordering opgetreden zijn met de vereiste spoed, diligentie en alertheid.

Er dient hierbij verwezen te worden naar de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke 'bij ontstentenis van uitvoering van werken waarvoor de vergunning werd aangevraagd kan de omstandigheid dat verzoeker weet had van de vergunningsaanvraag hem er niet toe verplichten zich op regelmatige tijdstippen naar het gemeentehuis te begeven om daar te informeren of de vergunning reeds was verleend of niet' (...).

Daarentegen hebben de verzoekende partijen, de dag na de kennisneming van de vergunning, contact opgenomen met hun advocaat, dewelke op de eerstkomende openingsuren van de stedenbouwkundige dienst van de tegenpartij het dossier geraadpleegd heeft om tenslotte 5 dagen na de kennisneming van de inhoud van de vergunning een schorsingsprocedure in te dienen";

Overwegende dat de tussenkomen de partij daar tegenover het volgende stelt :

"De verzoekende partijen stellen het vergunde project verkeerdelijk voor als een snelbouwconstructie die enige weken na de aanvang reeds zou kunnen voltooid zijn. Dit is uiteraard niet het geval. Gelet op het feit dat het gebouw ondergrondse autostaanplaatsen voorziet, zal eerst een bouwput dienen te

worden uitgegraven, zullen er funderingen moeten gegoten worden enzovoorts, zodat van een voorspoedige voortgang der werken kan worden gesproken indien tegen de behandeling van een gewoon schorsingsverzoek de bodemplaat zou zijn gegoten.

Het is aldus in ieder geval niet zo dat de vergunde bouwwerken in korte tijd zo'n omvang kunnen aannemen dat een schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen. Minstens tonen de verzoekende partijen zulks in het verzoekschrift zelf niet helemaal niet aan";

Overwegende dat gelet op de omvang van de geplande vergunde werken niet op zich kan worden aangenomen dat, indien de schorsing niet zonder uitstel wordt bevolen, zij te laat zou komen; dat verzoekers enkel een vermoeden van imminentie van de bouwwerken aanbrengen, zonder dat ze evenwel aannemelijk maken dat gewoon door de aanvang van de bouwwerken het door hen aangevoerde nadeel dat ernstig wordt genoemd, gerealiseerd zou zijn en niet meer, of alleszins heel moeilijk, nog hersteld zou kunnen worden; dat ze evenmin concrete gegevens aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat de bouwwerken in een vrij kort tijdsbestek een dusdanige omvang kunnen aannemen die hen voor een voldongen feit stelt; dat het tegengestelde aannemen met zich zou brengen dat alle vorderingen tot schorsing of toch vele ervan uiterst dringend en noodzakelijk zouden worden;

Overwegende dat verzoekers er niet toe komen aan te tonen dat een toepassing van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoord is; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. ODEBRECHT in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden voorbehouden.

De kosten van de tussenkomst in de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op 23 september 2003, door :

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 B. COLLIN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. COLLIN.

E. BREWAEYS.